

לע"נ ברוך בענדיט וברכה גרוס ע"ה

WEEKLY PLANNER

פרשת השבוע בשלח דף השבוע מגילה ט"ז

פרנס השבוע

Dedications available, email R' Zacharia Adler - info@dafaweek.org

פרנס היום ↓ פרנס ← Follow any track	(א) עם מראי מקומות	(ב) אליבא דהלכתא	(ג) לימוד וחזרה (ד' פעמים) וחזרת מסכת תענית
יום ראשון לע"נ...	☐ דף ט"ז עמוד א' עם רש"י ותוס'	☐ דף ט"ז עמוד א' עם רש"י	☐ דף ט"ז עמוד א'
יום שני	☐ חזרה דף ט"ז עמוד א' <u>בענין עשרת בני המן</u> רש"י מגילה (טז: ד"ה עשרת) ע"ש רמב"ם (הל' מגילה ב' יב') #1 ערוך השולחן או"ח (תרצ' כא') #2	☐ דף ט"ז עמוד ב' עם רש"י <u>בענין צריך לאומרו בנשימה אחת</u> ע' שו"ע או"ח סימן תרצ' סעיף טו ביאור הגר"א או"ח תרצ' טו' משנה ברורה או"ח סימן תרצ' סעיף טו הערות דרשו 46-48 שם	☐ דף ט"ז עמוד ב'
יום שלישי	☐ דף ט"ז עמוד ב' עם רש"י ותוס' ☐ <u>בענין וצירך לממרינהו בנשימה אחת</u> תוספות מגילה (טז: ד"ה צריך) ע"ש ראב"ה מגילה (סי' תקסד) #3 מאירי ¹ מגילה (טז: #4 שו"ת קנה בשם (ח"ד ס' לז) #5	☐ <u>בענין הקהל לומר כולם בנשימה אחת</u> ע' חיי אדם חלק ב-ג כלל קנה אות כב תשובות והנהגות כרך ב סימן שנח	☐ חזרה א' דף ט"ז עמוד א'
יום רביעי	☐ חזרה דף ט"ז עמוד ב' ☐ <u>בע' ו' דויזתא צריך למיתחא בזקיפא</u> רש"י מגילה (ד"ה זקיפא טז: ע"ש רא"ש מגילה (פ"א אות ט') #6 ר"ן מגילה (ד. לדפי הרי"ף) #7 מאירי מגילה (טז: #4	☐ <u>בענין ויו דויזתא צריך למיתחא בזקיפא</u> ע' שו"ע או"ח תרצא' מגן אברהם סימן תרצא ס"ק ז פמ"ג אשל אברהם שם	☐ חזרה א' דף ט"ז עמוד ב'
יום חמישי	☐ <u>בענין מגילה צריכה שרטוט</u> רש"י מגילה (ד"ה כאמיתה טז: ע"ש	☐ <u>בהמשך הענין</u> ע' חכמת שלמה שם	☐ חזרה ב' דף ט"ז עמוד א'
יום ששי לע"נ ר' פנחס מאיר בן ר' משה ז"ל	☐ <u>בהמשך הענין</u> תוספות מנחות (ד"ה הא לב: #8 רמב"ם (הל' מגילה ב' ט') #9 חידושי הגר"ח (מגילה טז: #10	☐ <u>בענין כל השירות כולן נכתבים וכו'</u> ע' שו"ע או"ח תרצא' ס"ק ג רש"י מגילה טז: ד"ה לבינה משנ"ב מהדורת דרשו שם מספר 18	☐ חזרה ב' דף ט"ז עמוד ב'
שבת	☐ חזרה דף ט"ז מגילה ☐ חזרה דף ט"ז תענית	☐ חזרה דף ט"ז מגילה ☐ חזרה דף ט"ז תענית	☐ חזרה ג' דף ט"ז מגילה ☐ חזרה דף ט"ז תענית
הוספות	☐ חזרה דפים יג'-ט"ו מגילה ☐ שיעורי עיון על הדף ☐ בחינה על הדף		
לימוד מסכת מגילה מוקדש לע"נ ר' סנדר חיים זאב ב"ר יחיאל ישראל הירט ע"ה			
dafaweek.org • info@dafaweek.org • 718.376.966			

¹ משמע דאינו אפילו בדיעבד אכן צ"ב מה גדרו דאם אאת"ל דהוי רק מעלה בעמלא אכן עכ"פ הפסיד מעלה זו ואפשר ר"ל דלא הפסיד מעיקר הדין של הקריאה אע"ג דאיה"נ הפסיד מעלה זו.

לע"ג ברוך בענדיש וברכה גרוס ע"ה

1. רמב"ם (הל' מגילה ב' יב')

כשרה מפני שנקראת אגרת : יב [ט] וצריך הקורא לקרות עשרת בני המן ועשרת [טז] בנשימה אחת כדי להודיע לכל העם **שכולם נתלו ונהרגו כאחד**, ומנהג כל ישראל שהקורא את המגילה קורא [טז] ופושט כאגרת ההראות הנט וכשיגמור חזרו וכרכה כולה ומברך :

2. ערוך השולחן או"ח (תרצ' כא')

בא **איתא** בגמרא [טז:ז] עשרת בני המן ו' עשרת, צריך למימריניהו בנשימה אחת, מאי טעמא כולהו בהדי הדדי נפקי נשמתייהו. **כלומר אע"ג דתלאום זה אחר זה, מ"מ ע"פ ההשגחה נפחה רוחם כולם ברגע אחד**, על דרך 'יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את ד' הללויה' (פסלים קד נט), ופשוט הוא

3. ראבי"ה מגילה (סי' תקסד)

בפ"ג בירושלמי רבי חייא בר אבא דמין יפו צריך לומר בנשימה אחת ועשרת בני המן עמהם, ודכותיה איתא בגמרא דידן בני המן ועשרת בנשימה אחת, ולא מסיים בני המן כמו בירושלמי, ואנו סמכינן אגמרא דידן. ומספקא לי אי למצוה אי לשכב ולהחזיר.

4. מאירי מגילה (טז:)

עשרת בני המן ועשרת כולהו וזו **אחת** כלן בנשימה אחת מפני שכלן יצאה נשמתן בבת אחת **לא עשה כן לא הפסיד וא"ו של ויתא צריך לעשותה ארוכה בכתיבתה להורות שכולם נתלו בבת אחת** ובחבל אחד וי"מ שצריך להאריך בקריאתה.

5. שו"ת קנה בשם (ח"ד ס' לז)

הנה מקור הלכה זו הוא מדברי הש"ס מגילה (ט"ז ע"ב) אמר רב אדא דמין יפו עשרת בני המן ועשרת צריך למימריניהו בנשימה אחת מאי טעמא כולהו בהדי הדדי נפקי נשמתייהו וברייהו (שם) הגירסא אמר רבי אבא דמין יפו עשרת בני המן ועשרת בעי לממריניהו בנשימה אחת מאי טעמא כולהו בהדי נפק נשמתייהו וכעין זה הוא גירסת הר"ש פ"ק דמגילה (ס' ט'). והרי הש"ס סתמא קאמר בצ"ב **לממריניהו בנשימה אחת ולא אמרו דאין זה רק**

6. רא"ש מגילה (פ"א אות ט')

ר"ה טו ע"ב: **אמר רבי אבהו דמין יפו עשרת בני המן ועשרת בני המן** נשמייהו **אחת** [טז] מאי טעמא כולהו **בהדי הדדי** נפקי נשמתייהו **אמר ר' יונה אמר ר' ירמיהו ויר"ו דיומא צריך [טז] למימרינהו כי זקפה מאי טעמא כולהו כדאלא זקפא אידקייפו. יש מפרשים מומח בקריאתה **יש מפרשים נבחינה והיא מאלפת ביותה של אומות גדולות** * אמר רב חיננא בר פפא כרש"י שילא איש כפר תמרחא כל השירות **כולן אריות על גבי לבינה ולבינה על גבי אריות חוץ משינה זו שהיא אריות על גבי אריות ולבינה על גבי לבינה מאי טעמא אמר רבי אבהו [טז] שלא תהא תקומה למפלגן:****

7. ר"ן מגילה (ד' לדפי הר"ף)

נחמה לרן בעוד שישראל נגלות: [ראו דיומא צריך למימריניהו בנשימה אחת] ויש לפרש דלא לומר דבני המן נגלותו לראי טפי משאר יו"ן שהי לא מנינו שמינו במסורת באומות גדולות אלף לשבעה ראשו הכסף כנון זה ו' היינו לטון ממשה שהיא זקוף מלשון זקופה ואמרו פירושו שצריך להאריך בקריאתה ולא יתקוף אותה: **בב"ב** השירות כולן אריות ע"ג לבינה ולבינה ע"ג אריות חוץ מן שארית ע"ג אריות ולבינה ע"ג לבינה. פ"ש ז"ל דלבינה הוא המלך שהוא ראש כפלים מן הכתב שהאריות חלי לבינה ופ"י שלא תהא תקומה למפלגן שלא יהא על מקום להרביע ענדי מחמתו ויותר נראין דכרי ר"מ ז"ל שכתבו שאריות הוא מן הכתב כמו מן הלבינה הוא מן הכתב והיא על השירות אריות

8. תוספות מנחות (ד"ה הא לב:)

הא מורידין עושיין הוא בעיא שרשום. [וא"מ דילמא במשרטטו יו"ל דלא היו רגילים לשרטט ספר מורה ותפלין כיון דלא נבו שרטוט כלאמרין צירוף ספיק דענת כל המעור מן הדבר ועושהו נקרא הדיוט ונסדר רב עמרם מביא והא דלאמרין כפס"ק דמגילה (דף טז:ז) דברי שלום ואמת למלך שצריכה שרטוט כלאמיה של מורה לא כמו שפירש שם בקונטרס דמייירי כס"ט ממש אלף במורה קאלמו שהיא לאמיה של מורה שש זה [ט] מלכות שמים וכדמוכח הכא דמוזיה בעיא שרטוט ומדע דלי כספר מורה כפירוש הקונטרס היה לו לדרוש מדנקראת ספר כדדרשין המס"כ דרשא אחריתי מדנקראת ספר מ"מיהו

9. רמב"ם (הל' מגילה ב' ט')

מספר מורה כמו שכתבנו בס' הל' מלכות טפלין וס"ד. וע' ספיקאטום כס'ה וזמנתינו כס'ה וס' תמלה:

יתרה ויוצא בה ידי חובתו: **ט** אין כותבין את המגלה אלא בריו על הגויל או על הקלף כספר תורה, ואם כתבה בני עפצא [ט] וקלקנתוס כשרה. כתבה כשאר מיני צבעונין פסולה. **וצריכה [ט] שרטוט כמורה עצמה** ואין העור שלה צריך עדה [ט] לשמה. היא עור שאינו מעובד או שכתבה גוי או מין פסולה: י היא בה אותיות

10. חידושי הגר"ח (מגילה טז:)

והנה שיטת הרמב"ם היא כרש"י, ד"ל (במ"ב מהלכות מגילה ט' ט) אין כותבין המגילה אלא בריו על הגויל או על הקלף כס"ט וכי וצריכה שרטוט כמורה עצמה. ובח"י י"א כתב ואינה נתפרת אלא בגדין כס"ה. והרי דמפרש כרש"י דמגילה ליפנין דצריכה שרטוט כס"ט והוא כשיטתו (בס"א מה' תפילין הל' י"ב) הלכה למשה מסיני שאין כותבין ס"ט ולא מוזהא אלא כשיטתו. הרי דסובר דס"ט צריכה שרטוט כרש"י. אלא דיש לדקוק בשניו לשונו, דגבי אין כותבין בריו וכי כתב כס"ט וגבי דין שרטוט כתב דצריכה שרטוט כמורה עצמה. **ונראה מהרמב"ם דהא דבעינן כס"ט שרטוט הוא לא משום דס"ט בעי שרטוט, אלא עיקר הוסיף הר דגא** דתורה בעי שרטוט בכתיבתה. דהיינו כשכותבין דברי תורה צריך למכתב כשרטוט, וחזקין זה גם מאד דכתיב הרמב"ם בהלכות תפילין (שם) אבל תפילין אין צריכים שרטוט מפני שהם מחושים, ולכאורה קשה, ל"ל להרמב"ם ליתן טעם זה, הלא עיקר החילוק הוא דבמוזהא וספר תורה נאמרה הלכה דשרטוט ולא בתפילין, ולמה ליה ליתן טעם, וכי טעם ההלכה אחת לאשמעינן, אבל לפי דברינו א"ש, דכיון דההלכה לא נאמרה כס"ט כ"א בכתיבת תורה, א"כ לא נאמרה ההלכה כס"ט ומוזהא דשניהם צריכים שרטוט, אלא דההלכה נאמרה בכתיבת דברי תורה דבעינן שרטוט, ובס"ט ומוזהא הלא הוי כתיבת תורה ולכן צריכין

הווי כשנו דברי תורה בכתיבתם, והווי שדוקוק הרמב"ם בלשונו דאין כותבין המגילה אלא בריו על גויל או על הקלף כס"ט, דזה הווי דין כס"ט, וכן הכא הווי זה דין במגילה עצמה דהמגילה צריכה להתכתב ביה, וכגב דבעי שרטוט כמורה עצמה דהיינו דדברים הנכתבים בה צריכים שרטוט כמו תורה. **והנה ירושלמי (פ"א ומגילה ה"א) נאמר כאן דברי שלום ואמת ונאמר להלן אמת קנה ואל תמכור, מה זו צריכה שרטוט אף זו צריכה שרטוט, ומה זו ניתנה להיריש אף זו ניתנה להיריש.** והנה הא דילפנין דבריו שלום ואמת נדרש הלא הווי בודא' על הדברים הנכתבים שהם נדרשים, וא"כ הווי הדין השני דילפנין מרובי שלום ואמת דצריכה שרטוט הווי ג"כ על דברי המגילה דצריכה שרטוט בכתיבתם כמו תורה, וא"כ א"ש נמי קושית התוס'. למה לא ילפנין מברוקאטא ספר דצריכה שרטוט כמו דילפנין דצריכה וין וקלף, דשני דברים הם, דהא דנקראת ספר קאי על המגילה עצמה דהיא נקראת ספר וצריכה כל הידנים ונאמרים בס"ה, אבל הא דצריכה שרטוט הווי על הדברים הנכתבים בה, חזון דילפנין מרובי שלום ואמת והדברים הנכתבים בה צריכים בכתיבתם שרטוט כמו כתיבת תורה, [וא"י, ע"י כ"ז בחידושי פון ד"ר הלוי הל' מילה עמ' י"ג].

תורה, נאמרה יש לדקוק על הירושלמי דהביא ונאמרה דבריו מגילה ונדרשה הלא המגילה היא בחבל המכותבים וא"כ שפיר נדרשת כמו כל כתבי התורה ונדרשים להמה לן ילפונא קאמיה במגילה [צ"ע, ע"י בחידושי הגר"ח על הש"ס סי' י"ב] - הדפוס בסוף חיי הגר"ח סוטה - ט"כ סי"ב ליישב בזה.

אליבא דהלכתא

מגילה דף ט"ז

נסדר ע"י ר' אשר יעקב מילמן

לע"נ ברוך בענדט וברכה גרוס ע"ה

ענין א'- בענין צריך לאומרו בנשימה אחת

משנה ברורה או"ח סימן תרצ' סעיף טו

טו (נב) הכל בנשימה אחת⁽⁴⁷⁾. ובכל המקלה, בין פסוק לפסוק⁽⁴⁸⁾ (מו) יפסיק רק כדי לשימה, מפני שצריך לקרואה כאגרת. כשיאמר "במקלה ההוא נדדה" יגביה הקול, כי שם מתחיל הנס. כשיאמר "האגרת הזאת" יקנע המקלה. כתב החי"א דאם: מה שנהגין ובה שנהגין במקצת המקומות שכל הקהל אומרים "ישורו בני הקו", אינו מנהג, אלא הקורא יאמר לבד והקהל ישמעו, כמו כל המקלה:

שו"ע או"ח סימן תרצ' סעיף טו

טו י צריך לומר עשרת בני המן ועשרת [אסתר ט, ד-] יז הכל ב' בנשימה אחת להודיע שכולם נהרגו ונתלו באחד: הגה [ב] ו הוקף לכתלה אצל דיעבד אם הפסיק ביניהם יא [ב] ולכתלה ו נהגין לומר בנשימה אחת (ט) ממחלה מהם מאלו איש ואם פרשנפסא [גס פסוק יז] כי עד עשרת [גס פסוק יז]:

הערות דרשו 46-48 שם

המגילה, כי יש טעמים מחמת המהירות של נשימה אחת וקוראים תיבות אלו בעל פה. והוסיף הכף החיים (סי' צו), שכמו כן יש לדקוק לקרוא כל אחד מבני המן בתיבת 'ואת' שלו ולא של אחר [כיון שכתובים ברווח משני צידי הקלף כמבואר לקמן סי' תרצא (סי' צו)].

הכל בנשימה אחת⁽⁴⁷⁾ וכו', אומרים (47) ומימ כתב הרמ"א לקמן (סי' תרצא סי' ד). שיש אומרים שצריך להאריך בקריאת האות ויז של ויזוא, וביאר המשגיב שם (סי' ט) שלא יקראנה בחטף. וכשקרא תיבות 'ואת' של עשרת בני המן, כתב הבן איש חי (פרשת תצוה אות ט) שצריך להוזהר לקרוא תיבות אלו מתוך מעט.

ביאור הגר"א או"ח תרצ' טו

כעו למימרינהו: [לג] ולכתחלה כו'. ובהגהות מיימוניות (מגילה ב אות א) תמה על זה, דהא בגמרא (מגילה טז, ב) אמרינן מאי טעמא, כולוהו כו', וזה לא שייך בחמש מאות איש. ואפשר שמנה זה נתייחד על פי מה שאמר רבי יצחק ברבי יהודה⁽²⁷⁾ לקרות סוף פסוק ותחלת פסוק שאחריה בנשימה אחת, וכתב הגהות מיימוניות [שם] שכן נהגו. ואף ששכל מקום אין צריך להתחיל רק מן איש, מכל מקום חמש מאות איש הוא ענין אחד. אבל הגהות מיימוניות סתרו זה מהגמרא הג"ל ורחר שרזי חסד רב צמח גאון. ועיין ט"ז וסי' טז: [לד] ופסיע

ענין ב'- בענין הקהל לומר כולם בנשימה אחת

תשובות והנהגות כרך ב סימן שנה

אחת, ועלולים לחסר כיון שממהרים ב"ב ואין יוצאין, לכן מנהג קדום שיאמרו כולם בנשימה אחת בע"פ, שברובו בכתב מספיק, ויוצאין בדיעבד במה שקראו בעצמם בנשימה אחת. אמנם לע"ד אין לבעל קורא למהר מאוד, שצריך להקפיד לקרוא כל שם מן הכתב וגם "ואת", ומצוי שקראו "ואת" משורה אחרת, שאינו קורא כסדרו, ולא יצא בעיקר המצוה, ואפילו נימא דלא מעבד, מ"מ לכתחילה בודאי בעינן שיאמר כסדר המגילה כפי הכתב, וע"כ צריך לקרוא בזהירות שיקרא כסדר המגילה מתוך הכתב, וכן במק"א הערות גם שממהרים ולא מדקדקים לדייק כשקורא "ויוזא" להאריך בה ב"ו וזהו דינא דגמרא לבמה פוסקים.

המנהג כיום לומר עשרת בני המן כל הקהל יחד בנשימה אחת ולא סומכין בזה על שומע כעונה, אך במ"ב הביא מהר"א שמה שנהגין בקצת מקומות שכל הקהל אומרים 'ו בני המן אינו מנהג, אלא הקורא יאמר לבד והשאר ישמעו כמו כל המגילה, ע"כ, אמנם אומרים בשם בעל "צפנת פענח" וצ"ל שפירש שדין נשימה אחת אי אפשר להוציא, ולכן נהגו כל השומעים לאומרו בנשימה אחת, ותמוה הדבר שהוה הלכה בקריאה, [וכשם שמוציא בתקיעות תשר"ת בנשימה אחת כיון שאינו הלכה בשמייעה, גם כאן כשם שמוציא השומעין שאינם קורין מהמגילה כך מוציא בנשימה אחת, והטעם שאינו הלכה בפרדת אלא באופן הקריאה ובמ"ש] ולמה לא יוכל להוציא. ובפשוטו הטעם שהש"ץ ממנה לומר עשרת בני המן כדי לומר בנשימה

חיי אדם חלק ב-ג כלל קנה אות כב

בנ נהגו שהציבור אומרים די פסוקים של גאולה בקול רם, ואח"כ חזרו הקורא וקורא אותן מתוך המגילה, כי מה שאמרו בעל פה לא יצאו. ואלו הן: 'איש יהודי' (ב טו), 'ומדרכי יצא' (ב טז), 'וליהודים היתה אורה' (שס טו), 'כי מרדכי היהודי' (י טו), וגם 'חמש מאות איש' (פ טו) עד 'עשרת רעשרת' בכלל אומרים הציבור, משום דבזה הוה עיקר הישועה. והמנהג שהתקוקה מכין את המן הוא מנהג קדמון⁽¹⁾, אך יזהרו לבלתי להכות בקולות בעצם גדולים ומבלבלים המגילה ופוערים פיהם כשחוק וקולות ואין השומעים יכולים לשמוע כראוי. ואם א"א למחות בהם, מוטב לקרות בכיתו כמנין⁽²⁾, אף שבכיתו הכנסת יש רוב עם והדרת מלך, אבל כיון שהבלבול גדול א"א לשמוע כראוי ובפרט הנשים:

ענין ג'- בענין ויו דויתא צריך למימתחא בזקיפא

שו"ע או"ח תרצא'

פ ז [ב] צריך (1) להאריך (ג) וי"ו דויתא: [נהגה] [ד] כ' כמנימה ו וס אומרים בקריאתה: פ [ב] וצריך לכתוב איש בראש (1) דמא ד (2) וואח בסופה:

פמ"ג אשל אברהם שם

ז צריך. עיין מ"א. מה שכחז "דכל זה", משמע הן וי"ו דויתא. הן לא כמז איש כנאש דפא ואם נסופו, כשר דיעבד, חוץ מאלו לא כתב עשרת בני המן מלך קשיה פסול דיעבד. ולכאורה קשה מי גרע מהשמיט הסופר כל עשרת בני המן, עד תחילת כתיבה. והיך לומר דגרע שיעור ממה שאמרו חז"ל ממה שלא כתב כלל. דוגמת מה שכתבו החוספוט מגילה ט' א' ד"ה בשלמא בשם רש"י, דגרע נשי ככתב תרגום יב"ר שהודאס כלשון הקודש מלא כתב כלל, והוא הדין למאי דמסיק במגילה [שם] יקר (תפארת) [לבעליהן] כ"א, נמי צ"ל ק, והוא הדין כלן. ועיין פרי חדש [ואם ד] בשם [שייך] כנסת הגדולה [הגב"י אות י] דנענין לעיובא בסוף דפא רק מימא עשרת, הוא הדין וי"ו דויתא:

חכמת שלמה שם

(פסיע ד) צריך להאריך בויו"ו דויתא ובתיבתה ויש אומרים בקריאתה. נ"ב, עיין נמסקת כנא מיעע דף פ"ו [ש"ל] כנא דלמר שם האלוסי זריכה וי"ו כי מודיעל לזכרות, עיין שם בפירוש רש"י [ד"ה כ], והסא ודלוי הכוונא כמנימתה. לא בקריאה, דהסא ליכא קריאה, וכיון דכמז לנשא לאמר כנא והסא, נראה דגם כזה העיקר הכוונת כמנימה, לא בקריאה. ועיין מה שכמנימה כזה נחידושי לוי"ד הלכות מדיים [דמי ויזין]. מיני מדיים] סימן י"ז [סעיף יט], שם הארכמי בניאול לשון הש"ס דננא מיעע הנ"ל, ודו"ק:

ענין ד'- בענין כל השירות כולן נכתבים וכו'

שו"ע או"ח תרצא' סי' ק ג

עשרת בני המן צריך לכתבם כשירה ולא כשאר שירות [כ"א] שחלק על גבי כתב אלא מניח חלק בין כתב לכתב [כ"ב] ואם לא עשה כן פסולה:

רש"י מגילה טז: ד"ה לבינה

הוא הכתב: לבינה. הוא חלק שהוא כפליים מן הכתב והלכות חלי לבינה: שלא תהא ליהם תקופה. שלא יחא מוקם להמנין אנדיו תמחיו: מלמד שבא מלאך בדי. שהיא המחיל לדבר נלשון כעס וקופי אמר מה שאלקט: הכי גרסינן אמרי

משנ"ב מהדורת דרשו שם מספר 18

הגרי"ש אלישיב (קובץ לשכת הגדולה גליון ב עמ' רסו) שהרווח צריך להיות כפליים מן הכתב של שני צידי העמוד.

ובתב הגר"ח קניבסקי (שיח השדה ח"ג מגילה טו, ב) שראוי להוזהר לכתחילה בתיבת המגילה שתיבות 'ואת' יהיו שוות ברוחבן לתיבות של שמות עשרת בני המן שצדדיו האחר של העמוד.

(18) ופירוש כפליים מן הכתב, כתב בשירת מנחת יצחק (ח"ג סי' נוה) שדי בכך שישאר בכל שורה רווח של כפליים מן הכתב שמצד אחד של העמוד (למזרח שררוח יהיה כפליים מתיבת 'ואת' שבעמודה השמאלית, או כפליים משמות בני המן שבעמודה הימנית). ולא צריך שררווח יהיה כפליים מן הכתב של שני צידי העמוד. והוסיף, שמימי דין זה אינו אלא לכתחילה, וראה שם שיבאר מנהג הסופרים בומניו שאינם מדקדקים בכך. מאידך, דעת